

PONDĚLÍ RÁNO

No, Brio nežertoval. **Opravdu** nám naloží dvakrát tolik. Jsou všude ve škole. Drží v rukou hole. **Ne...** oni se jimi ohánějí! **Jsme z toho pěkně vyklepaní!**

Například tady ten kluk... **Roc**. **Není to špatný student**, má spíše dobré hodnocení a rozhodně **umí zacházet** s mečem.

Ale **potloukal se** po chodbách po začátku hodiny **Dějin mobů II** a klábosil se svými kámoši.

A jeden tenhle týpek se k němu zezadu přiblížil a **poklepal mu na rameno tou holí**.

„**Co to tady vyvádíš?** Mobové se neulívají z vyučování. Jediné, z čeho se ulívají, je oběd, a to jenom proto, aby na sobě mohli více pracovat!“

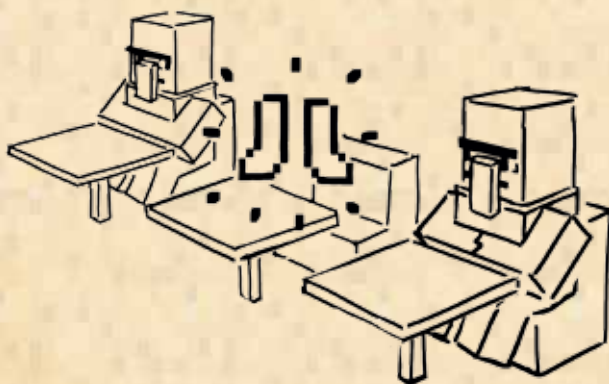
„A... ale já přece nejsem žádný m... mob!“

„**A co jako!** Mobové také neodmlouvají svým **nadřízeným!**“

To už je tvůj **druhý přestupek!** Dávej si pozor, aby se ti nestal třetí!“

A **znova ho poklepal** svou holí.

Všechno jsme to slyšeli. A vzápětí jsme se dozvěděli, co přichází se **třetím přestupkem**: když se Roc **posadil**, začal pozorovat vše kolem sebe, díval se z okna... **zkrátka věnoval pozornost všemu kromě učitele.** O několik minut později **nakráčeli** do třídy dva týpci a zvedli Roca **ze židle tak rychle**, že si ani **nestihl about boty.**

Najednou se z **hodiny dějin mobů** stalo to **nejzajímavější vyučování ve vesmíru.**

Začali jsme si **dělat poznámky**, dávali jsme **pozor**, dívali jsme se jenom dopředu, zaníceně jsme **přikyvovali hlavami**, to vše jenom proto, aby se ti dva nevrátili. Představovali jsme si, jak **číhají na chodbách** a čekají na **prohřešek**, na **sebemenší chybičku.**

Dan Řepa, učitel dějepisu, přednášel:

„Do několika let existence v **Nadzemním světě** se zombie **transformuje** na kostlivec. Kostlivec se postupně stává **inteligentnějším** a prchá, dokud není zraněný.“

Během toho jsem si říkal: po 30 minutách existence v hodině **Dějin Mobů II** se Minus transformuje na **zombii**. Minus bude sténat. Minus se chvatně přemístí **k nejbližším dveřím** a **prorazí** je hlavou...

Dokonce ani Pierre už **nebyl imunní vůči těmhle prapodivným vesničanům**. Po vyučování mluvil se **Sárou**. Stáli zády k policím. Brio se přikradl jako plížil, co se napil **lektvaru neviditelnosti**, a sbalil vše, co bylo na policích, zatímco si ti dva povídali.

Pierre se obrátil o 180 stupňů.

„Héééj! To jsou moje věci, ty enderlamo!“

Brio se usmál.

„Jestliže jsi tím ‚Héééj‘ chtěl říct ‚Pane‘, tím ‚moje‘ potom ‚vaše‘ a ‚enderlamou‘ zase ‚doufám, že si vychutnáte ty delikatesní steaky, neboť jsou fantasticky úžasné‘, pak ano a s velkým potěšením.“

„ccc... CO?“

„První přestupek. Buď dochvilný.“

Pierre očividně spěchal do jídelny, jen co zaslechl zazvonit k obědu.

Hádejte, co dělala služba?

DĚLÁM SI
LEGRACI.

Kdyby měl připravovat jídlo on, tak by strava určitě byla **zábavnější**. Sice bychom nejedli **steaky**, ale i tak by to bylo lepší, než co nám naservírovali.

Sledujte: ti podivní týpci stáli za pultem a připravili něco **velice speciálního** pro ty, co byli potrestáni.

Chceš zemskou
polévku?

Ne? Proč ne silnou zemskou polévku?
A co štěrkový sendvič? A smažené pavoučí nožky?
Pořád nic?

Přejdeme tedy rovnou k dezertu: koláč ze slizouna.

Dobrá, pochopili jsme. Je snadné pochopit, kam až chtějí zajít.
Chtějí nás **zocelit**, abychom byli připraveni na bitvy, které přijdou.
Nutí nás, abychom **dávali pozor**, abychom si vše zapamatovali, abychom
nedělali chyby. Jednoho dne nám to může **zachránit život**. Víím to.

Ale... trochu už to **přehánějí**, nebo ne?

Ostatně průměrný věk studenta je **12 let**.
Jasně, nemáme už na výšku **jeden blok...** a golemové nám netrhají
kytky, když se nudí... **ale pořád jsme ještě děti**.

Nebo snad ne?

Pro Dierra to ale **asi neplatí**. Během hodiny běhu na něho
nepřestávali křičet.

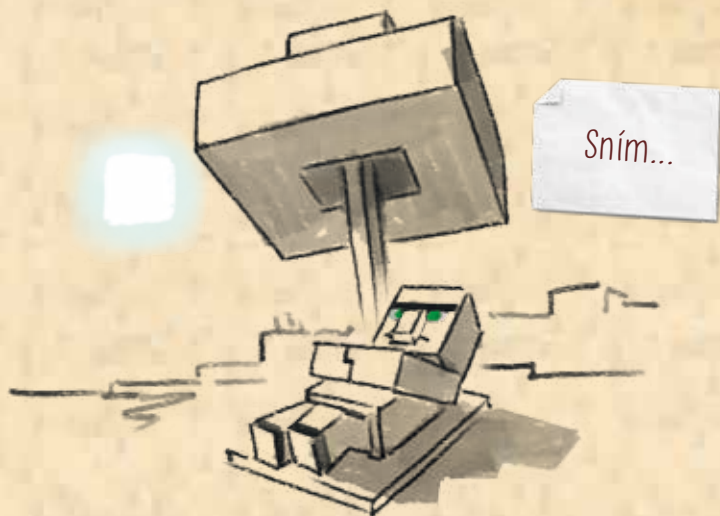
Musím uznat, že je to sice **darebák**, ale nenechal se zahanbit, jakkoli na něj **Perce** a další vesničané jeden přes druhého pokřikovali. Vypadalo to, že je **duchem někde úplně jinde**.

Zatímco jsme **běhali**, Brio mezi námi **procházel** se založenýma rukama. Jeho hlas odříkával **mimořádně otravný monolog**:

„Mobové jsou pryč... ale na jak dlouho? O co se v budoucnu **pokusíte**? Dávejte dobrý pozor, když hovoří učitelé, abyste se stali **nadanými bojovníky**... dlouhé hodiny budete pročitat knihy o mobech, abyste se připravili na **obranu** své vesnice... Budete **útočit svými meči na figuríny**, abyste mohli příštím generacím zajistit lepší budoucnost...“

Jednoho dne spolu budeme všichni žít na **pláži s jemným pískem...** Budeme jíst **kakaové boby**. Budeme pít **melounový džus**. Budeme se opalovat na slunci, což **zombie nikdy nebudou moci**. Možná proto nás **tak moc nenávidí**.

Zamilujete si
své úkoly.

Budete
poslouchat
své učitele.

Budete cvičit alespoň
5 hodin denně,
vy bando kopáčů
podloží...

Pojídači
takifugu...

Lovci
Endermanů!

Nositelé
zlatých zbrojí...

A jezdci na
kaktusech!!!

Na první pohled to vypadá jako **nový druh slizouna...**
Ale ve skutečnosti **jsem to jenom já**. Já jsem... odpočíval.

Hmm... jasně, to je ono, **odpočinek.**

(Hele! Alespoň jsem nespádl do bláta, když už jsem omdlel.)